

Noisy

Zoals de vorige jaren hebben onze Sociale Werken een dertigtal Italiaanse jongetjes uitgenodigd om een maand vakantie in het tehuis van Noisy door te brengen. Wij zijn hen gaan opwachten in het station Aarlen. Het was vijf uur in de morgen toen hun trein toekwam. De dag hing nog maar juist in de lucht, maar, onze gastjes stonden reeds, klaar wakker, vóór de vensters in volle verwachting naar wat dat onbekende land, zo geheimzinnig onder de nevelslierten, hun brengen zou. De verrukking van de « bambini » bleef immer stijgen terwijl de trein hen door het landschap met zijn zachte rondingen voerde. Zij geraakten in vervoering over die ontelbare groene tinten, die dichte bossen, die frisse weiden waarin zoveel koeien onverstoorbaar herkauwden al turend naar de voorbijrijdende trein.

Na een stevig ontbijt te Namen — zoals al de Italianen slurpten zij er gretig aan de zwarte koffie — voerde een autocar hen in de heerlijke Maasvallei, waar hun uitroepen vol verbazing maar bleven opstijgen bij het zien van de rivierschuiten die zachtjes voortgleden op het groene water afgeboord met steile rotsen, bomenmassa's en zoveel mooie villa's.

Na Dinant voerde een slingerende weg hen weldra op een hoogvlakte vanwaar zij reeds, in de verte, de torens van het kasteel van Noisy bemerkten. In het tehuis werden de « bambini » verwelkomd door een veertigtal meisjes en een dertigtal jongetjes, samengekomen uit de vier hoeken van ons land, die met Italiaanse vlaggetjes wuifden en hen hartelijk met een brede glimlach en luide vreugdekreten begroetten.

De jeugd verbreedert spontaan en te Noisy, waar de stemming zich volledig ertoe leent, is dit nog meer het geval dan elders.

In een sociale gemeenschapsgeest hebben die honderd kinderen, gedurende een maand, dag aan dag naast elkaar geleefd als leden van eenzelfde grote familie. Net als de nationale driekleuren van beide landen, tot één vlag verenigd, aan de mast op het plein vóór het tehuis wapperden, zo hebben die jongens en meisjes door dit sprookjesdomein gehuppeld.

De stichting voor Sociale Voorzorg van onze Italiaanse collega's, had haar kinderen toevertrouwd aan twee liefvallige en

ijverige monitrices, de juffrouwen Rina Borghese en Enrica Rosa, beiden uit Turijn. De Belgische kinderen werden vertroeteld door een keure van geschoolde monitrices die hun edele roeping met liefde vervullen. De Directie van het tehuis, die haar sporen inzake kinderopvoeding reeds lang verdiend heeft, coördineerde op harmonische wijze, de broederlijke samenleving van dit kleine volkje.

Het was dan ook niet te verwonderen dat alle gezichtjes straalden van innerlijke vreugde en geluk in die atmosfeer, waarin de serene kalmitte van het tehuis onafgebroken baadt, ver van alle rumoer en gejaagdheid die de zenuwen van onze kinderen zo hard op de proef stellen.

Trouwens, waarover hadden die vriendelijke kostgangertjes zich wel zorgen moeten maken? Al wat hun hartje verlangde werd hun op overvloedige maar evenwichtige wijze toebedeeld. Iedere dag van hun verblijf werd rijkelijk gevuld met regelmatig afwisselende bezigheden die geen enkel facet van hun jeugdige levenslust onverzadigd lieten. Hun lachende gezichtjes waren de beste getuigen voor de gezonde en vruchtdragende opvoeding die zij te Noisy genoten.

Dat hun leventje verliep volgens een flink bestudeerd plan waaraan tuchtvol moest gehoorzaamd worden, kon hun niet deren. De juffrouw die hen leidde, was immers de spil waarom rond hun vakantie lustig draaide. Zij waakte over hen wanneer zij sliepen, zij bracht hen, na een verkwikkende nachtrust, naar een overvloedig gedekte ontbijttafel, zij speelde met

hen, zij stapte op aan het hoofd van hun groep en zong hen voor, zij bracht hen 's middags naar de lekker geurende eetzaal, zij zorgde ervoor dat zij een ongestoord middagslaapje kregen, zij leidde hen naar de vijver waar die jongens en meisjes, als kwetterende eendjes, hun watervreugde uitbundig botvierden, zij vertelde hun sprookjes; kortweg, zij was hun eeuwige toeverlaat... bijna hun moeder.

Eenmaal thuis zullen allen zeker met een tikje heimwee terugdenken aan die twee mooie reizen die zij maakten: de ene naar de grotten van Remouchamps, de waterval van Coo, de afdamming van de Gileppe, de Hoge Venen, het Amerikaanse kerkhof van Henri-Chapelle en het domein van de provincie Luik te Wégimont; de andere, naar Antwerpen, waar zij een uur op de Schelde dobberden, de Boerentoren en de Zoo bezochten, en als prinsessen ontvangen werden in de feestelijk versierde cantine van het centraal station.

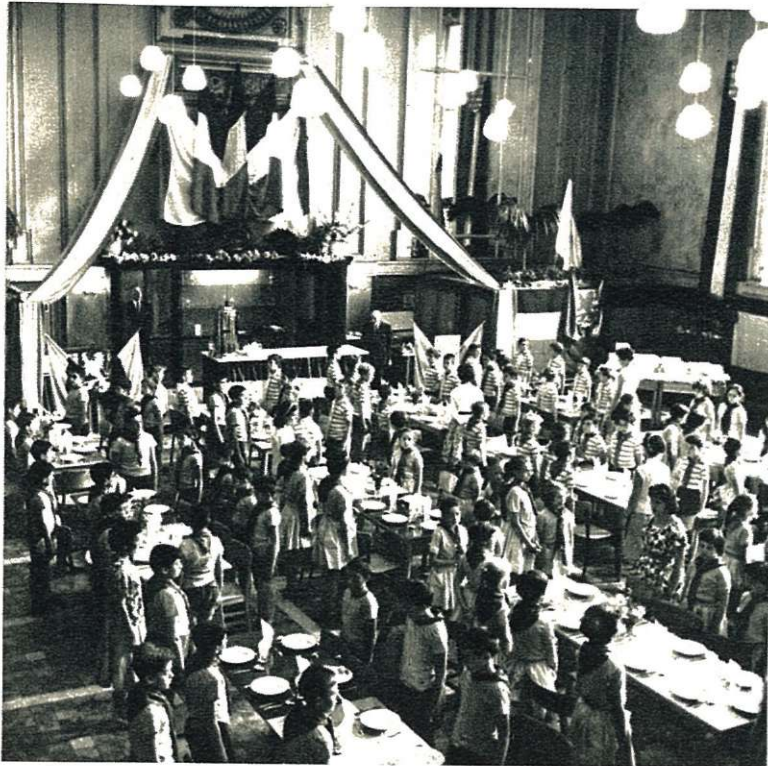
Nog vaak zullen hun gedachten afdwalen naar die grote slaapzaal te Noisy, waarin zij naast hun vriendjes al dromend insliepen, naar de gezellige eetzaal, waar het eten heerlijk smaakte en zo gemakkelijk binnenging, naar die grote verscheidenheid van spelen die nooit de tijd lieten voor verveling, en tevens, maar dan veel later misschien, naar de innerlijke rijkdom die zij meegedragen hebben uit Noisy: eerbied voor een rechtvaardig gezag, liefde voor de evenmens, begrip voor het andere standpunt, in één woord, een levenskunst die van hen, in het volle leven, flinke mannen en vrouwen zal maken.

De gedachte aan een dergelijk resultaat moet de kranige schare van directiepersoneel en monitrices zeker een hart onder de riem steken.

Opvoeden is geen ondankbare taak, want er komen ogenblikken van grote vreugde die terecht het hart van de opvoeders met fierheid vervullen, wanneer zij zien hoe kleine meisjes zich als echte dames aan tafel gedragen, hoe ontstuitmige knapen ongevraagd een tafel helpen opdienen, hoe allen een bezoeker met correcte beleefdheid bejegenen, hoe deze vaak ongebreidelde jeugd de onberispelijke grasperken en de bloemen eerbiedigt, hoe, meisjes en jongens, in alles evenwichtig handelen en denken.

Noisy mag eens te meer trots zijn op wat het verwezenlijkt heeft: een schitterende en verrijkende vakantie!

In de cantine van Antwerpen-Centraal.

Dobberend op de Schelde...

In de grotten van Remouchamps.

De volledige groep voor het kasteel van Noisy.